

Det her idiotliv fyldt op af fuckskam

Foto: Gyldendal/Lærke Posselt

KRITIK / 03.12.20

Ida Marie Hedes nye roman underliggør ikke bare virkeligheden, men afslører det underlige ved normaliteten.

Sigrid Kraglund Adamsson

Først er det som at åbne en overmoden frugt. *Suget*. Det er næsten for meget, sproget, næsten for vådt og for svulmende, for mættet. Pludselig placeret i en verden, der minder om ens egen, styrer man også ned på den fra et andet sted, som var man blevet en lille fugl på himlen. Og med små fugleknogler og evnen til hurtigt at flytte sig langt væk, hvis man ville, sørger man længselsfuldt over menneskevesenets skabne og dets fremmede, små problemer: »Jeg har ikke set dig længe. Dit profilbillede er en dåse pink slim.«

Hovedpersonen og jegfortælleren i *Suget* eller *Vasker du vores fuckfingre med dine tårer?* er med sin mand og sine mange børn flyttet fra brokvarterene til Den Usikre og Megalomane Landsby, hvor man belønnes i rige mål for at være en bestemt slags samfundsborgere, og det er svært ikke at føle sig faldende fra store højder af besk genkendelse, når man læser beskrivelser som:

»På overfladen består Landsbyen af de mest velplejede kvarterer, fineste subkulturer, multietniske småsamfund og regnbuefamilier; i sprækkerne belønnes kun de hvide velnærede indbyggere, deres børn og katte og et lille udvalg af brogede gadekryds. Du er hvid og velnæret, fødedygtig og leveringsdygtig udi et moderat antal børn. Du er underkastelsesparat og konfliktsky, sød og rasende, kun milliarder af lysår fra at betale topskat, kun milliarder af lysår fra et virkelig udsat liv – så hvorfor i alverden skulle du klage?«

I begyndelsen kradsrer hovedpersonen kun i overfladen af det liv, man kan få i Den Usikre og Megalomane Landsby. Hun er ikke rigtigt tilpasset, følger bare med strømmen, og begge dele er sande. Hendes første (ikke-)ven er Minty, indbegrebet af en røvhulsbleget øvre middelklasseeksistens, som hovedpersonen klynger sig til, men også hader:

»Altså, jeg mener, det her velnærede, hyggennyggeracistiske, pikslikkende flagellantagtige øvremiddelklasselorteliv ... skummermælks-Piña Colada i høje snoede BPA-fri glas og dertil eftermiddagsnacks af Mager Blåspruttepasta rullet stramt om fedtfattige risksiks, bragt til bordet fra det sunkne Atlantis som comfort food, det her fuckliv af røvpuling i brusnichen eller speedtalk henover fontørrens frasen fem minutter i bleskift når du endelig har tid til et bad og troede, du var alene, det her idiotliv fyldt op af fuckskam.«

Minty er ikke nogen undtagelse i Landsbyen. Faktisk er alle i denne landsby fem minutter i Minty, og ingen ved det bedre end hovedpersonen selv. Hun spolerer hurtigt sit ægteskab ved at have en affære, og det er ikke simpelt, nej, det er faktisk sørgeligt, for man ville jo gerne elske sin mand, man kendte ham engang, men: »Når den verden, der omringede kærligheden var uretfærdig, hvordan skulle kærligheden så kunne trives? Hvordan skulle selve knaldet trives?«

“ Det her velnærede, hyggennyggeracistiske, pikslikkende flagellantagtige øvremiddelklasselorteliv

En stor del af romanen kredser om, hvor ødelæggende det er, når selve staten, som i en slags omvendt *The Handmaid's Tale*-historie komplet med et offentligt strafritual kaldet skafotceremonien, kræver autonomi over kvinders kroppe og opfordrer dem til at få børn i absurde antal. Landsbyen svømmer i propaganda, der skal få kvinderne til at føde flere og flere børn, og hovedpersonen har da også nogle og tyve børn, som hun hver dag skovler op i store poser og får hverdagen til at gå med: »Når morgenlyset er blevet så kraftigt, at jeg kan skelne alle børnene fra hinanden, propper jeg de mindste i to store, haklede skuldernet.«

Problemerne stopper imidlertid ikke ved børnefødselspropaganda, for det er blandt andet det, at kvinderne forventes at tage al ansvaret for børnene, det, at det fra Landsbyens side subtilt indskræpes, at de og kun de kan være hovedpersonen i de mange børns liv – »det er mit navn, der står på brevene om vaccinationer og tandregulering og kun mit« – der ødelægger kærligheden og gør intimiteten til et fjernt minde. Igen er det oplagt at drage en parallel til Margaret Atwoods *The Handmaid's Tale*, altså romanen, der som hovedpersonen i *Suget* selv påpeger er en del bedre end tv-serien. For her er det netop, da hovedpersonen opdager, at hendes mand ikke nødvendigvis er ked af, at hun mister sit job, sine penge og

FAKTA

Ida Marie Hede, *Suget eller Vasker du vores fuckfingre med dine tårer?*, Basilisk

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

rustøtning vanvittig nedbrydning af det klaustrofobisk forventelige ved tilværelsen. Det er, da hun møder sine tre nye veninder, Hjerteskam, Rovskam og Kods-kam, at tilværelsen begynder at tage form af noget virkeligt. Som Hjerteskam hvisker ind i hendes øre: »Bette du, er du ikk' mega rastløs, shopper du bare og instaer og ser Netflix, du er nødt til at møde mine BFFs, kom med sødet!«

Hovedpersonen får nye veninder og kendskab til Au Pair Pop, de syngende au pair-piger, der repræsenterer samfundets underklasse, der i smug kører for hurtigt i de rige menneskers biler eller synger sange med tabarberblade på hovedet: »Au Pair Pop skilte læberne ad og sang for mig, *Blod salt love, høj lille sveske, hvordan har du det i dag, hvordan er det dog du ser ud, kom, vasker du vores fuckfingre med dine tårer?*« Og med veninderne, deres skam og kaos, bliver en ny slags eksistens synlig for hovedpersonen.

“ En fuldstændig vanvittig nedbrydning af det klaustrofobisk forventelige ved tilværelsen.

Der viser sig konturer af en undergrundens modstandsbevægelse, som kortsletter det reproduktive system og får kvindernes udflad til at flyde og flyde, så alting er vådt, og så en decideret oversvømmelse truer. Og seksualitet bliver noget, der ikke kun former sig efter mandlige orgasmer, men både eksisterer mellem mødre og børn, mellem veninder og alt andet levende, og intimitet er at glide rundt med sin bare røv i andre kvinders udflad: »Men mere politisk nervepirrende: Har jeg fortalt, at det er ved at gå op for mig, at jeg ikke er særligt interesseret i mænd? At jeg holdt op med at tage mænd alvorligt den dag, jeg begyndte at tage mig selv alvorligt?«

I denne verden, hvor kvinder reduceres til kroppe, man kan kontrollere, gør mændene langsomt sig selv overflødig, ansigtsløse og usynlige. Og en Landsby, der tror, den kan tie det underlige, smertefulde og fattige og dermed det virkelige ihjel, begynder at gå i stykker indefra. Det, som *Suget eller Vasker du vores fuckfingre med dine tårer?* gør så usandsynligt godt (usandsynligt fordi så mange forsøger og slår fejl), er at fortælle på en både rasende, original og håbefuld måde, hvor absurd det er at være middelklassemenneske i den landsby, vi kalder Danmark.

Og hun gør det ikke bare ved at insistere på at underliggøre virkeligheden, men ved at afsløre det underlige ved normaliteten. Og håbet ligger lige under den slimet våde overflade af udflad og middeklassefuckskam: »At klaustrofobien kunne blødes op indefra i lommer af kærlighed, kendte jeg til som en krusning i min rygøjles marv. At klaustrofobien kunne knuses af eufori, ja, selv den, der udløses af sorg, manglede jeg endnu at opdage.« Og det er netop det, denne roman gør: Den minder os om at lytte til krusningerne i vores rygøjles marv.